

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 127/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., bytom P., zastúpeného advokátom JUDr. J. D., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajskej prokuratúry Trenčín č. k. 1 KPt 231/04-5 z 3. marca 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2004 doručená sťažnosť M. P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. D., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajskej prokuratúry Trenčín (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 KPt 231/04-5 z 3. marca 2004.

Sťažovateľ uviedol, že na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 294/01-24 z 28. februára 2002, ktorým bol schválený z mier uzavretý medzi ním a jeho bývalou manželkou V. P. ako účastníkmi konania o zrušenie práva spoločného nájmu bytu, došlo k zrušeniu práva spoločného nájmu účastníkov konania k bytu nachádzajúcemu sa v P. v bytovom dome s tým, že navrhovateľka sa zaviazala zabezpečiť pre sťažovateľa (v konaní pred okresným súdom odporcu) bytovú náhradu vo forme náhradného bytu a sťažovateľ sa zaviazal vystáhnout sa z predmetného bytu po zabezpečení bytovej náhrady. Podľa sťažovateľa však navrhovateľka uzavrela 12. februára 2003 dohodu o výmene bytu, v súvislosti s ktorou sa mala nová nájomníčka Z. P. zaviazat, že sťažovateľovi zabezpečí náhradný byt. Namiesto toho sa však pokúsila 18. februára 2003 do predmetného bytu nastáhnout ďalšie dve osoby. Následne po vzájomnej dohode Z. P. s priateľom bývalej manželky sťažovateľa Ing. J. K. malo podľa sťažovateľa dôjsť k násilnému vniknutiu Ing. J. K. do predmetného bytu, v ktorom sťažovateľ dosiaľ býva. Malo sa tak stať vylomením vchodových dverí uvedeného bytu, čím vznikla sťažovateľovi škoda vo výške 10 767 Sk. Sťažovateľ reagoval podaním trestného oznámenia, na základe ktorého príslušný policajný orgán uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Prievidza ČVS: ORP-160/PD-2003 z 21. februára 2003 začal v uvedenej veci podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie pre trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona.

Okresná prokuratúra Prievidza (ďalej len „okresná prokuratúra“) uznesením č. k. 1 Pv 302/2003-14 z 22. októbra 2003 trestné stíhanie v uvedenej veci podľa § 172 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavila „(...) pretože nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci“ (...).

Sťažovateľ podal 16. januára 2004 proti tomuto rozhodnutiu okresnej prokuratúry (ktoré mu bolo doručené 15. januára 2004) sťažnosť. Krajská prokuratúra uznesením č. k. 1 KPt 231/04-5 z 3. marca 2004 sťažnosť sťažovateľa zamietla podľa § 148 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako podanú neoprávnenou osobou.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ namietal: „S takýmto rozhodnutím Krajskej prokuratúry sa nemôžem zmieriť, pretože Ing. J. K. sa dňa 21. II. 2003 násilím – vykopnutím vchodových dverí dostal počas mojej neprítomnosti do môjho bytu čím sa dopustil porušenia Čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a aj trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Tr. zákona. Je pre mňa nepochopiteľné, že prokuratúra takýto závažný trestný čin nestíha.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „Ústavný súd konštatuje, že uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. 1 KPt 231/04-5 zo dňa 3. 3. 2004 bol porušený Čl. 21 ods. 1 na škodu sťažovateľa. Uznesenie Krajskej prokuratúry preto vyhlasuje za neplatné a ukladá prokuratúre, aby v trestnom konaní proti Ing. J. K. pre trestný čin podľa § - u 238 ods. 1 a 2 Tr. z. pokračovala.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietol porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia uznesením krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 231/04-5 z 3. marca 2004, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 302/2003-14

z 22. októbra 2003 o zastavení trestného stíhania v trestnej veci porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ku ktorému malo dôjsť sťažovateľom popísaným spôsobom.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre je prokurátor pri vybavovaní podnetu povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Prokurátor posudzuje podnet podľa obsahu, pričom prihliada na všetky skutočnosti, ktoré počas prešetrovania vyšli najavo (§ 35 ods. 2 zákona o prokuratúre).

Ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov (§ 35 ods. 3 zákona o prokuratúre).

Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre je nadriadený prokurátor oprávnený vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh

(vrátane pokynu na začatie trestného stíhania vo veci, resp. pokynu na začatie trestného stíhania osôb podozrivých zo spáchania trestného činu).

Z uvedeného vyplýva, že zákon o prokuratúre poskytuje sťažovateľovi prostriedok nápravy – podnet v zmysle § 31 až § 36 uvedeného zákona, ktorým sa mohol domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutí okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry v predmetnej trestnej veci, pokiaľ bol toho názoru, že o zastavení trestného stíhania, resp. zamietnutí opravného prostriedku, rozhodli nezákonne, v dôsledku čoho malo dôjsť (ako namietal) k porušeniu jeho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia. Uvedený právny prostriedok umožňoval sťažovateľovi dosiahnuť účinnú nápravu vzhľadom na právomoc generálneho prokurátora záväzným pokynom nariadiť začatie trestného stíhania v predmetnej veci aj napriek rozhodnutiu okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry (keďže trestné stíhanie nebolo vedené proti konkrétnej osobe ako obvinenému, ale išlo o trestné stíhanie „vo veci“), ak by na základe podnetu sťažovateľa dospel k záveru, že ich postup alebo označené rozhodnutia boli v rozpore so zákonom.

Sťažovateľ však podnet v zmysle § 31 až § 36 zákona o prokuratúre bez preukázateľne závažného dôvodu nevyužil, ale obrátil sa priamo na ústavný súd, v dôsledku čoho bola jeho sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre neprípustnosť (§ 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z uvedeného dôvodu už nebolo potrebné, aby sa ústavný súd podrobnejšie zaoberal otázkou, či s prihliadnutím na okolnosti uvedeného prípadu môže z ústavných garancií poskytovaných čl. 21 ods. 1 ústavy vyplývať sťažovateľovo „právo na trestné stíhanie“.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2004